

NAJPROMINENTNEJŠIE STRETNUTIE V DEJINÁCH

Rodinná katechézka 124-2020 (692)

www.inky.sk

týždeň po 16. 2. 2020

Povedz Izraelitom: Prvý deň siedmeho mesiaca bude pre vás dňom odpočinku, pamätným dňom s trúbením a so svätým zhromaždením. ²⁵ Vtedy nesmiete vykonávať nijakú služobnú prácu a budete Pánovi obetovať zápalnú žertvu! (Lv 23,24-25)

BOŽIE SLOVO:

(Jn 19,25-30)

Čítanie z evanjelia sv. apoštola Jána: *Pri Ježišom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: "Žena, hľa, tvoj syn!" Potom povedal učeníkovi: "Hľa, tvoja matka!" A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. Potom Ježiš vo vedomí, že je už všetko dokonané, povedal, aby sa splnilo Písmo: "Žizním." Bola tam nádoba plná octu. Nastokli teda na yzop špongiu naplnenú octom a podali mu ju k ústam. Keď Ježiš okúsil ocot, povedal: "Je dokonané." Naklonil hlavu a odovzdal ducha. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA (KKC 1322 – 1419)

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 270)

Minule sme skončili spoznaním dôležitej veci: Slávenie Eucharistie, čiže svätá omša, nie je nič iné, než obeta Kristova, obeta na kríži, ktorú Kristus, jediný Kňaz Novej Zmluvy a jediný Kňaz Cirkvi v Tele Cirkvi a rukami vysvätených služobníkov Cirkvi i všetkého Božieho ľudu prináša Bohu Otcovi ako jediná, dokonalá a večná Obetu zmierenia medzi Bohom a ľuďmi, v ktorej jedinej máme my, ľudia, život a spásu. Preto oddávna v Cirkvi hovoríme o Kristovi ako o Kňazovi, Oltári aj Obeti, lebo je to On sám, kto ako Kňaz obetuje seba samého ako Obetu a sám sebe je i Oltárom, miestom, kde túto Obetu prináša.

No a tu je druhá príležitosť, pri ktorej naši oddelení bratia protestanti spustia hrozný krik a zapchávajú si uši ako kedysi Veľrada pred Štefanom, lebo si myslia, že počujú hrozné rúhanie sa. Hovoria: Ako, ako je to možné, aby svätá omša bola obetou Ježiša Krista? Nepíše azda Písmo, že Kristus „nepotrebuje ako veľkňazi deň čo deň prinášať obety najprv za svoje hriechy a potom za hriechy ľudu. On to urobil raz navždy, keď obetoval seba samého. ... raz sa obetoval, aby sňal hriechy mnohých, a druhý raz sa zjaví - bez hriechu - na spásu tým, čo ho očakávajú.“ (Hebr 7,27; 9,28)? A Vy, katolíci, tvrdíte, že Kristus sa obetuje znova a znova pri každej vašej svätej omši! Na svete sa slávi pol milióna omší denne. Znamená to, že Ježiš sa obetoval a zomrel už miliardy a miliardy krát znova a znova? To je nezmysel! To protirečí Biblii! A majú pravdu! Podobná myšlienka naozaj Biblii protirečí. V tomto je s nimi svätá Cirkev katolícka úplne zajedno. Vo veľkonočnej prefácii svätej omše Cirkev o Kristovi vyznáva a spieva: „Obetoval sa raz na kríži a viacej neumiera, ale večne žije s oslávenými ranami svojho umučenia.“ Kristus sa obetoval jeden jediný raz, tam na kríži. Len jeden raz zomrel a len jeden raz vstal z mŕtvych. Bodka. Ak je to ale tak – ako je potom možné, že svätá omša je Kristovou obetou a sám Kristus vo svätej omši obetuje seba? Neznamená to, že je svätá omša opakovaním Ježišovej obety na kríži? Veru nie, neznamená. Ani náhodou! Svätá omša nie je opakovaním obety Krista. Je niečím úplne iným – a krajším!

3) SPRÍTOMNENIE: Najprv pár slov o čase. Písmo hovorí, že „u Pána je jeden deň ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň.“ (2 Pt 3,8) Inými slovami, u Boha čas plynie úplne inak, ako u nás. Alebo ešte lepšie: *neplyníe*. Večnosť, v ktorej Boh prebýva, nie je nekonečne dlhý čas, ktorý plynie podobne ako nám, ľuďom, ale naopak, nie je v nej nijaký čas. Večnosť, to je jediná trvajúca prítomnosť, ktorá v sebe obsahuje všetko. *Je zaujímavé, že dnes takto začínajú na čas hľadieť aj niektorí vedci. Hovorí, že čas v skutočnosti neplyní, je ako kniha, ktorá je už napísaná – len nám, ľuďom, sa zdá, že ju ešte len listujeme a ešte len prežívame príbeh, ktorý v nej ale celý až do konca je už dávno napísaný.* Toto je dobrý príklad. My, ľudia, časom ešte len listujeme, niečo je pre nás minulosťou, niečo prítomnosťou a niečo ešte len príde ako budúcnosť. Ale Boh, Boh *naraz* žije celú knihu. Pre Neho a v ňom nejestvuje ani minulosť, ani budúcnosť, iba prítomnosť! To je mimochodom aj dôvod, prečo Boh vie všetko, dokonca aj budúcnosť. Nie preto, že by ju vedel nejako dokonale predvídať, ale preto, že z Jeho pohľadu sa už *stala* a teda Boh už *vidí*, ako tá vec, pre nás ešte len budúca, už dopadla. Z Božieho pohľadu *Július Cézar, Donald Trump a prvá pilotované expedícia na Mars* sú jednou a tou istou prítomnosťou, jestvujú súčasne. No a čo to má spoločné s omšou? Všetko!

Prvú svätú omšu slávil Pán Ježiš osobne pri poslednej večeri. Bolo to vo štvrtok večer, deň pred Jeho smrťou na kríži. Všetci vieme, čo Ježiš robil: „*Vzal chlieb a vzdával vďaka, lámal ho a dával im, hovoriac: "Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás. Toto robte na moju pamiatku."* ²⁰ *Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: "Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás."* (Lk 22,19-20) Ale ako? Hovorí: Toto je moje telo, ktoré sa vydáva za vás, moja krv, ktorá sa vylieva za vás – ale veď nič z toho sa ešte nestalo! Stalo sa to až druhý deň! Ako o tom môže hovoriť ako o prítomnosti, keď sa to ešte nestalo? Pravda! Ale pripomeňme si: u Boha sa „dnes“ i „zajtra“ zbiehajú do jediného „teraz“! A svätá omša je *Božie* dielo, pamätáme si, že? Koná ju *Boh*! A tak Ježišova obeta na kríži, ktorá sa pre nás, ľudí, odohrala už dávno, v piatok 3. apríla roku 33 o 3. hodine popoludní, u Boha prebieha *práve teraz*. A vo svätej liturgii sa táto obeta Ježiša Krista *sprítomňuje* aj pre nás, ľudí. To znamená, že počas svätej omše sme my aj celý kostol prenesení do Božej večnosti a v tejto Božej večnosti stojíme tam, pod Ježišovým krížom, hneď vedľa Jána a vedľa Márie, Ježišovej matky, stojíme tam spoločne so všetkými anjelmi, so všetkými svätými, so všetkými miliardami kresťanov, mužov a žien, ktorí (z nášho pohľadu) kedy omšu slávil, práve slávia alebo

ešte len budú (v pre nás) ďalekých storočiach sláviť. Všetci sa tam stretáme, na tomto jednom mieste a v tomto jednom čase, pri tejto jedinej Kristovej obeti – aby sme spoločne s Kristom ako Jeho Telo prinášali práve túto jednu-jedinú Kristovu obetu Otcovi ako jediná Obetu Novej Zmluvy!

Toto je moc Božieho konania, moc Kristovej Eucharistie, ako o nej sám Ježiš povedal: „*Ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.*“ (Jn 12,32) A presne toto sa v omši deje! Všetci sme v nej Božou mocou vtiahnutí a pritiahnutí do jediného času a na jediné miesto, k jedinej Obeti Krista. Omša je skutočným *zhromaždením* celej Cirkvi, pretože tam, v nej a pri nej, je naozaj zhromaždená úplne celá Cirkev – a to vždy a všade, kdekol'vek sa slávi! Všetci do jedného sme tam prítomní!

UVAŽOVANIE:

Len si to predstavte!

Pri svätej omši je pospolu úplne celá Cirkev!

V kňazovi je sprítomnený samotný Kristus, ktorý sa na kríži obetuje.

Miništranti sprítomňujú a viditeľne zastupujú anjelov, ktorí síce neviditeľne ale reálne na omši tiež všetci prítomní sú! Preto sú miništranti oblečení do bielych rúch. Máte doma miništranta? Už o tom vie? Pouvažujte spolu s ním, aký dopad na jeho službu, prístup k omši, správanie sa pri omši a ostatné veci to bude mať!

A Vy! Aj Vy ste prítomní na tom (povedané po ľudsky) najprestížnejšom podujatí, aké kedy v ľudských dejinách kedy bolo! Prišli tí najväčnejší hostia! Sám „*Boh, a všetci jeho svätí s ním.*“ (Zach 14,5) Predstavte si to ako *audienciu* nie u jedného, ale u všetkých pápežov naraz, *audienciu* u samého Boha, na ktorej sú osobne prítomní všetci apoštoli... a proroci... Peter, Mojžiš, Eliáš, Benedikt, Dominik, František, Don Bosco, páter Pio... všetci tu sú! – a Vy ste boli pozvaní a pribratí, aby ste spolu s nimi konali Božie Dielo Jedinej Obety Eucharistie!

Ako sa na túto udalosť oblečiete? Ako sa na ňu doma pripravíte? Ako sa na nej budete správať? Aby ste nezahanbili ani seba ani Krista?